ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1990

Vyhlásené: 17.12.1990 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

506

OZNÁMENIE

Federálneho ministerstva zahraničných vecí

Federálne ministerstvo zahraničných vecí oznamuje, že 28. júna 1930 bol na 14. zasadaní generálnej konferencie Medzinárodnej organizácie práce prijatý Dohovor o nútenej alebo povinnej práci (č. 29). Ratifikáciu Dohovoru Československou republikou zapísal 30. októbra 1957 generálny riaditeľ Medzinárodného úradu práce. Podľa svojho článku 28 Dohovor nadobudol pre Československú republiku platnosť 30. októbrom 1958. Český preklad Dohovoru sa vyhlasuje súčasne.*)

Dohovor č. 29

Dohovor o nútenej alebo povinnej práci

Generálna konferencia Medzinárodnej organizácie práce, ktorú zvolala Správna rada Medzinárodného úradu práce do Ženevy a ktorá sa tam zišla 10. júna 1930 na svojom štrnástom zasadaní,

rozhodnúc sa prijať niektoré návrhy týkajúce sa nútenej alebo povinnej práce, ktoré sú prvým bodom rokovacieho poriadku zasadania, a

ustanovujúc, že tieto návrhy budú mať formu medzinárodného dohovoru,

prijíma 28. júna 1930 tento Dohovor, ktorý sa bude označovať ako Dohovor o nútenej práci, 1930 a podlieha ratifikácii členských štátov Medzinárodnej organizácie práce podľa ustanovení ústavy Medzinárodnej organizácie práce.

Článok 1

1. Každý členský štát Medzinárodnej organizácie práce, ktorý ratifikuje tento Dohovor, sa zaväzuje, že v dobe čo najkratšej potlačí používanie nútenej alebo povinnej práce vo všetkých jej formách.
2. So zreteľom na toto úplné potlačenie sa možno na prechodné obdobie uchýliť k nútenej alebo povinnej práci výhradne na verejné účely a len výnimočne, a to za podmienok a záruk, ktoré sú ďalej ustanovené.
3. Správna rada Medzinárodného úradu práce po uplynutí obdobia piatich rokov odo dňa, kedy tento Dohovor nadobudne účinnosť, keď bude pripravovať správu ustanovenú v článku 31, zváži možnosť potlačiť bez ďalšieho prechodného obdobia nútenú alebo povinnú prácu vo všetkých jej formách a rozhodne, či treba dať na program rokovania konferencie túto otázku.

Článok 2

1. Na účely tohto Dohovoru bude výraz „nútená alebo povinná práca“ označovať každú prácu alebo službu, ktorá sa od ktorejkoľvek osoby vymáha pod hrozbou akéhokoľvek trestu a na ktorú sa nazývaná osoba neponúkla dobrovoľne.
2. Len pre potreby tohto Dohovoru však výraz „nútená alebo povinná práca“ nebude zahŕňať:
   a) žiadnu prácu ani službu vymáhanú na základe zákonov o povinnej vojenskej službe pre práce rýdzo vojenskej povahy;
   b) žiadnu prácu ani službu, ktorá tvorí súčasť obvyklých občianskych povinností občanov krajiny, ktorá sa plne spravuje sama;
   c) žiadnu prácu ani službu, ktorá sa od ktorejkoľvek osoby vymáha v dôsledku odsúdenia súdnym rozhodnutím, pokiaľ sa táto práca alebo služba vykonáva pod dohľadom a kontrolou verejného úradu a pokiaľ sa nazývaná osoba neprenajíma ani nedáva k dispozícii súkromným jednotlivcom, súkromným spoločnostiam ani súkromným právnickým osobám;
   d) žiadnu prácu ani službu vymáhanú v prípadoch mimoriadnych okolností, to je v prípadoch vojny, pohromy alebo hroziacej pohromy ako požiaru, povodne, hladomoru, zemetrasenia, prudkej epidémie alebo zvieracej nákazy (epizootie), vpádu zvierat, hmyzu alebo škodlivých rastlinných cudzopasníkov a všeobecne všetkých okolností, ktoré ohrozujú alebo by mohli ohroziť život alebo normálne životné pomery všetkého obyvateľstva alebo jeho časti;
   e) menšie obecné služby, ktoré súc vykonávané členmi obce v jej priamom záujme, môžu sa preto považovať za obvyklé občianske povinnosti pripadajúce na členov obce, pokiaľ majú členovia obce alebo ich priami zástupcovia právo vyjadriť sa ohľadne potreby takých služieb.

Článok 3

Na účely tohto Dohovoru bude výraz „príslušný úrad“ označovať buď úrad metropolitnej krajiny, alebo najvyšší ústredný úrad dotyčného územia.

Článok 4

1. Príslušný úrad nebude ukladať ani dovoľovať ukladanie nútenej alebo povinnej práce v prospech súkromných jednotlivcov, súkromných spoločností ani súkromných právnických osôb.
2. Ak existuje taká nútená alebo povinná práca na prospech súkromným jednotlivcom, súkromným spoločnostiam alebo súkromným právnickým osobám v deň, keď generálny riaditeľ Medzinárodného úradu práce zapíše ratifikáciu tohto Dohovoru členským štátom, tento členský štát úplne potlačí takúto nútenú alebo povinnú prácu začínajúc dňom, keď tento Dohovor pre neho nadobudne účinnosť.

Článok 5

1. Žiadna výsada udelená súkromným jednotlivcom, súkromným spoločnostiam alebo súkromným právnickým osobám nebude mať za následok akúkoľvek formu nútenej alebo povinnej práce pre výrobu ani pre získavanie výrobkov, ktoré títo súkromní jednotlivci, tieto súkromné spoločnosti alebo tieto súkromné právnické osoby používajú alebo s ktorými obchodujú.
2. Tam, kde existujú výsady obsahujúce ustanovenia, ktoré majú za následok takúto nútenú alebo povinnú prácu, budú tieto ustanovenia čo najskôr zrušené, aby sa vyhovelo článku 1 tohto Dohovoru.

Článok 6

Správni úradníci, i keď majú povinnosť viesť obyvateľstvo, nad ktorým majú právomoc, k nejakej forme práce, nebudú donucovať toto obyvateľstvo ani jeho jednotlivých príslušníkov k práci pre súkromných jednotlivcov, súkromné spoločnosti ani pre súkromné právnické osoby.

Článok 7

1. Náčelníci, ktorí nevykonávajú správne funkcie, sa nebudú uchyľovať k nútenej alebo povinnej práci.
2. Náčelníci, ktorí vykonávajú správne funkcie, sa budú môcť s výslovným povolením príslušného úradu uchyľovať k nútenej alebo povinnej práci za podmienok ustanovených v článku 10 tohto Dohovoru.
3. Náčelníci, ktorí sú riadne uznaní a ktorí nepoberajú primeranú odmenu v iných formách, môžu požívať osobné služby, pokiaľ sú riadne právne upravené a pokiaľ sú prijaté všetky potrebné opatrenia na to, aby neboli zneužité.

Článok 8

1. Za každé rozhodnutie, že sa možno uchýliť k nútenej alebo povinnej práci, ponesie zodpovednosť najvyšší civilný úrad dotyčného územia.
2. Len tento úrad však môže preniesť na najvyššie miestne úrady oprávnenie ukladať nútenú alebo povinnú prácu, ktorá nemá za následok vzdialenie pracovníkov z ich obvyklého bydliska. Na obdobie a za podmienok, ktoré budú ustanovené v predpisoch uvedených v článku 23 tohto Dohovoru, môže tento úrad tiež preniesť na najvyššie miestne úrady oprávnenie ukladať nútenú alebo povinnú prácu, ktorá má za následok vzdialenie pracovníkov z ich obvyklého bydliska, ak ide o to uľahčiť premiestňovanie správnych úradníkov pri výkone ich povinností a o dopravu materiálov správy.

Článok 9

Ak nie je nič iné ustanovené v článku 10 tohto Dohovoru, každý úrad príslušný na ukladanie nútenej alebo povinnej práce sa pred rozhodnutím, že sa možno uchýliť k tejto forme práce, presvedčí o tom,

a) že práca alebo služba, ktorá má byť vykonaná, je v dôležitom priamom záujme obce povolanej na jej vykonanie;

b) že práca alebo služba je v súčasnej dobe alebo bezprostredne potrebná;

c) že ponukou miezd a pracovných podmienok, nie menej priaznivých, ako sú tie, ktoré platia v príslušnej oblasti pre podobnú prácu alebo službu, nebolo možné získať dobrovoľné pracovné sily na vykonanie takej práce alebo služby;

d) že so zreteľom na dosiahnuteľné pracovné sily a ich pracovnú spôsobilosť práca alebo služba neuloží terajšiemu obyvateľstvu bremeno príliš ťažké.

Článok 10

1. Nútená alebo povinná práca, ktorá sa požaduje ako daň, a nútená alebo povinná práca, ktorú náčelníci vykonávajúci správnu pôsobnosť ukladajú na práce vo verejnom záujme, bude postupne odstránená.

2. Zatiaľ však tam, kde sa nútená alebo povinná práca požaduje ako daň, a v prípadoch, keď nútenú alebo povinnú prácu pre práce vo verejnom záujme ukladajú náčelníci vykonávajúci správne funkcie, príslušný úrad sa vopred presvedčí,

   a) že práca alebo služba, ktorá má byť vykonaná, je v dôležitom priamom záujme obce povolanej na jej vykonanie;

   b) že práca alebo služba je v súčasnej dobe alebo bezprostredne potrebná;

   c) so zreteľom na dosiahnuteľné pracovné sily a ich pracovnú spôsobilosť práca alebo služba neuloží terajšiemu obyvateľstvu bremeno príliš ťažké;

   d) že práca alebo služba nebude mať za následok vzdialenie pracovníkov z ich obvyklého bydliska;

   e) že vykonávanie práce alebo služby bude riadené v súlade s požiadavkami náboženstva, spoločenského života a poľnohospodárstva.

Článok 11

(1) Len dospelí telesne schopní muži, ktorých vek nebude zrejme nižší ako 18 a vyšší ako 45 rokov, budú môcť byť podrobení nútenej alebo povinnej práci. Vynímajúc druhy práce ustanovené v článku 10 tohto Dohovoru budú platiť tieto obmedzenia a podmienky:

a) kedykoľvek to bude možné, predchádzajúce zistenie lekára vymenovaného správnym úradom, že príslušné osoby netrpia žiadnou nákazlivou chorobou a že sú telesne spôsobilé na požadovanú prácu a za podmienok, za ktorých má byť vykonávaná;

b) vyňatie školských učiteľov a žiakov a správnych zamestnancov vôbec;

c) ponechanie takého počtu dospelých a telesne schopných mužov v každej obci, ktorý je nevyhnutný pre rodinný a spoločenský život;

d) chránenie manželských a rodinných zväzkov.

2. Predpisy ustanovené v článku 23 tohto Dohovoru určia na účely uvedené v písmene c) predchádzajúceho odseku pomerný počet trvale usadených a dospelých telesne schopných mužov, ktorých možno kedykoľvek povolať na nútenú alebo povinnú prácu, pričom tento pomerný počet nesmie nikdy prekročiť 25 %. Pri určení tohto pomerného počtu príslušný

úrad prihliadne na hustotu obyvateľstva, jeho sociálny a telesný rozvoj, ročné obdobie a prácu, ktorú majú príslušné osoby vykonávať v mieste vo vlastnej réžii, a vôbec bude dbať na hospodárske a sociálne potreby obvyklého života príslušnej obce.

Článok 12

1. Maximálna doba, na ktorú môže byť niektorá osoba povolaná na nútenú alebo povinnú prácu ktoréhokoľvek druhu, nesmie prekročiť šesťdesiat dní za obdobie dvanástich mesiacov zahŕňajúc do týchto šesťdesiatich dní dni strávené cestou do miesta práce a z tohto miesta.
2. Každá osoba povolaná na nútenú alebo povinnú prácu bude mať osvedčenie uvádzajúce dobu, ktorú na takej práci strávila.

Článok 13

1. Normálny pracovný čas každej osoby povolanej na nútenú alebo povinnú prácu bude rovnaký ako ten, ktorý platí pre prácu dobrovoľnú, a hodiny odpracované nad normálny pracovný čas budú odmeňované podľa sadzieb platiacich pre nadčasové hodiny dobrovoľne vykonanej práce.
2. Všetkým osobám podrobeným nútenej alebo povinnej práci ktoréhokoľvek druhu bude zaručený jeden deň odpočinku týždenne a tento deň sa bude, pokiaľ to bude možné, zhodovať s dňom určeným tradíciou alebo zvykmi príslušného územia alebo kraja.

Článok 14

1. Okrem nútenej alebo povinnej práce ustanovenej v článku 10 tohto Dohovoru bude nútená alebo povinná práca každého druhu odmeňovaná v hotovosti podľa sadzieb nie nižších, ako sú sadzby platiace pre podobné druhy práce buď v kraji, v ktorom je pracovník zamestnaný, alebo v oblasti, z ktorej bol povolaný, podľa toho, ktoré z nich sú vyššie.
2. V prípadoch, keď prácu ukladajú náčelníci pri výkone svojej správnej funkcie, bude čo najskôr zavedené platenie miezd za podmienok ustanovených v predchádzajúcom odseku.
3. Mzdy budú vyplácané každému pracovníkovi jednotlivo a nie jeho kmeňovému náčelníkovi ani žiadnemu inému úradnému činiteľovi.
4. Dni strávené cestou do miesta práce a z tohto miesta sa budú pre platenie miezd počítať ako pracovné dni.
5. Tento článok nebude brániť tomu, aby sa pracovníkom neposkytovali obvyklé potravinové dávky ako časť mzdy, pričom sa tieto dávky musia aspoň rovnať peňažnej sume, ktorú majú predstavovať. Žiadne zrážky zo mzdy sa ale nesmú vykonávať na platenie daní, na osobitnú stravu, obliekanie alebo ubytovanie, ktoré sa budú pracovníkom poskytovať preto, aby sa zachovala ich schopnosť pokračovať v práci za mimoriadnych podmienok ich zamestnania, ani za poskytnutie náradia.

Článok 15

1. Akékoľvek zákonodarstvo o odškodňovaní úrazov alebo chorôb z povolania a akékoľvek zákonodarstvo ustanovujúce odškodňovanie rodinných príslušníkov výživou závislých od zomretých alebo invalidných pracovníkov, ktoré je alebo bude v platnosti na príslušnom území, sa bude vzťahovať na osoby podrobené nútenej alebo povinnej práci za rovnakých podmienok ako na pracovníkov dobrovoľných.
2. Každý úradný činiteľ zamestnávajúci pracovníka nútenou alebo povinnou prácou bude vždy mať povinnosť zabezpečiť životné potreby dotyčného pracovníka, ak ho pracovný úraz alebo choroba z povolania urobili úplne alebo čiastočne neschopným starať sa o svoje potreby, a urobiť opatrenie, aby bolo zabezpečené vydržiavanie všetkých osôb skutočne na takéhoto pracovníka odkázaných pri pracovnej neschopnosti alebo pri smrti následkom pracovného úrazu.

Článok 16

1. Okrem prípadov výnimočne potrebných nesmú byť osoby podrobené nútenej alebo povinnej práci premiestňované do oblastí, v ktorých by výživa a podnebie boli tak odlišné od tých, na ktoré sú zvyknuté, že by ohrozovali ich zdravie.
2. V žiadnom prípade nebude premiestnenie takých pracovníkov povolené, pokiaľ nebudú môcť byť presne vykonávané všetky opatrenia týkajúce sa hygieny a ubytovania, ktoré sú potrebné, aby sa takí pracovníci prispôsobili pomerom a aby sa zachovalo ich zdravie.
3. Ak bude také premiestnenie nevyhnutné, budú na základe odborného lekárskeho odporúčania urobené opatrenia na postupné prispôsobovanie pracovníkov novým vyživovacím a podnebným pomerom.
4. V prípadoch, v ktorých sú títo pracovníci povolaní na vykonávanie pravidelnej práce, na ktorú nie sú zvyknutí, budú urobené opatrenia, aby sa zabezpečilo, že si na tento druh práce zvyknú, predovšetkým pokiaľ ide o postupný výcvik, o pracovný čas, o určenie prestávok na odpočinok a o zlepšenie alebo zvýšenie potravinových dávok, ktoré by snáď bolo potrebné.

Článok 17

Pred povolením použiť nútenú alebo povinnú prácu na konštrukčné alebo udržiavacie práce, ktoré donútia pracovníkov zostať na pracovisku po značnú dobu, sa príslušný úrad presvedčí,

1) že boli vykonané všetky potrebné opatrenia pre zachovanie zdravia pracovníkov a pre zabezpečenie potrebnej lekárskej starostlivosti pre nich a najmä:
   a) že títo pracovníci budú lekársky prehliadnutí pred začatím prác a že budú lekársky prehliadaní v určených lehotách v dobe trvania zamestnania,
   b) že bol zabezpečený dostatočný zdravotnícky personál, ako aj výdajne liekov, ošetrovne, nemocnice a materiál potrebný na uspokojenie všetkých požiadaviek, a
   c) že na pracovisku sú dobré zdravotné podmienky a že boli uspokojivo zabezpečené dodávky pitnej vody, potravín, paliva a kuchynského náradia, a ak je treba, ubytovanie a zaoblečenie;
2) že boli urobené vhodné opatrenia pre zabezpečenie životných potrieb rodín pracovníkov, najmä že bolo uľahčené bezpečné poukazovanie časti mzdy rodine na žiadosť alebo so súhlasom pracovníkov;
3) že sa cesty pracovníkov na pracovisko a z neho budú vykonávať na náklady a na zodpovednosť správy, ktorá tieto cesty uľahčí, používajúc čo najviac všetky dostupné dopravné prostriedky;
4) že pri chorobe alebo úraze, ktoré majú za následok pracovnú neschopnosť po určitú dobu, pracovník bude dopravený domov na náklady vedenia;
5) že každý pracovník, ktorý by si prial po uplynutí svojho obdobia nútenej alebo povinnej práce zostať na mieste ako pracovník dobrovoľný, bude to môcť urobiť, bez toho, že by po dobu dvoch rokov stratil právo na to, aby bol zdarma dopravený domov.

Článok 18

1. Nútená alebo povinná práca pre dopravu osôb alebo tovaru ako práca nosičov a veslárov bude odstránená v lehote čo najkratšej. Až do tohto odstránenia vydá príslušný úrad predpisy určujúce najmä:
   a) že sa tieto pracovné sily budú používať len pre uľahčenie premiestňovania správnych úradníkov pri výkone ich funkcie alebo pre dopravu materiálu správy alebo v prípadoch veľmi naliehavej nutnosti pre dopravu iných osôb ako úradníkov;
   b) že budú takto zamestnávaní len muži uznaní predchádzajúcou lekárskou prehliadkou za telesne schopných na túto prácu, kedykoľvek je táto prehliadka možná, a ak nie je táto

lekárska prehliadka uskutočniteľná, že sa osoba zamestnávajúca týchto pracovníkov presvedčí na vlastnú zodpovednosť, že sú telesne schopní a že netrpia žiadnou nákazlivou chorobou;

c) maximálny náklad, ktorý títo pracovníci smú nosiť;

d) maximálna vzdialenosť od miesta ich bydliska, do ktorej môžu byť použití;

e) maximálny počet dní za mesiac alebo za iné obdobie, na ktorý môžu byť povolaní, započítajúc do tohto počtu dni strávené na spiatočnej ceste do miesta ich bydliska;

f) osoby, ktoré sú oprávnené požadovať túto formu nútenej alebo povinnej práce, ako aj rozsah, v ktorom sú oprávnené ju požadovať.

2. Pri určení maxím uvedených pod písmenami c), d) a e) predchádzajúceho odseku bude mať príslušný úrad na zreteli všetky závažné činitele, najmä telesný rozvoj obyvateľstva, z ktorého sú pracovníci povolávaní, povahu krajiny, ktorou musia cestovať, a podnebné pomery.

3. Príslušný úrad ďalej ustanoví, že normálna denná cesta takýchto pracovníkov nepresiahne vzdialenosť zodpovedajúcu priemernému osemhodinovému pracovnému dňu, pričom pri tom pochopiteľne prihliadne nielen na hmotnosť, ktorá sa má niesť, vzdialenosť, na ktorú sa má cestovať, ale tiež na stav cesty, ročné obdobie a na všetky ostatné závažné skutočnosti, a že, pokiaľ sa uložia ďalšie hodiny cesty nad normálnu dennú cestu, budú tieto ďalšie hodiny odmeňované podľa sadzieb vyšších, ako sú sadzby normálne.

Článok 19

1. Príslušný úrad povolí použiť povinné obrábanie pôdy len na zamedzenie hladu alebo nedostatku potravín a vždy s tou podmienkou, že potraviny alebo výrobky takto získané zostanú vlastníctvom jednotlivcov alebo obce, ktorá ich vyrobila.

2. Ak je výroba podľa zákona alebo zvyku organizovaná na obecnom základe a ak zostávajú výrobky alebo výťažky z predaja týchto výrobkov vo vlastníctve obce, tento článok sa nebude vykladať tak, ako by zrušoval záväzok členov obce vykonávať prácu obcí takto požadovanú podľa zákona alebo zvyku.

Článok 20

Zákony o kolektívnom trestaní, podľa ktorých môže byť celá obec potrestaná za trestné činy spáchané niektorými z jej členov, nebudú obsahovať ustanovenia o nútenej alebo povinnej práci obce ako o jednom zo spôsobov trestania.

Článok 21

Nútená alebo povinná práca sa nebude používať pre podzemné práce v baniach.

Článok 22

Ročné správy, ktoré sa členské štáty ratifikujúce tento Dohovor zaväzujú podávať Medzinárodnému úradu práce podľa ustanovení článku 22 ústavy Medzinárodnej organizácie práce o opatreniach, ktoré urobili na vykonanie ustanovení tohto Dohovoru, budú pre každé príslušné územie obsahovať čo najúplnejšie údaje o rozsahu, v ktorom sa na tomto území používala nútená alebo povinná práca, o účeloch, pre ktoré sa táto práca vykonávala, o chorobnosti a o úmrtnosti, o pracovnom čase, o spôsoboch platenia miezd a o mzdových sadzbách, ako aj iné závažné údaje.

Článok 23

1. Za účelom vykonania ustanovení tohto Dohovoru príslušný úrad vydá úplné a presné predpisy o používaní nútenej alebo povinnej práce.

2. Tieto predpisy budú obsahovať okrem iného pravidlá dovoľujúce každej osobe podrobenej nútenej alebo povinnej práci, aby úradom predkladala všetky sťažnosti na pracovné podmienky, a zabezpečujúce, že tieto sťažnosti sa budú skúmať a prerokúvať.

Článok 24

Vo všetkých prípadoch budú prijaté primerané opatrenia na zabezpečenie presného vykonávania predpisov o používaní nútenej alebo povinnej práce, a to buď tým, že sa na nútenú alebo povinnú prácu rozšíri pôsobnosť inšpektorátov práce zriadených na dozor nad prácou dobrovoľnou alebo niektorým iným vhodným spôsobom. Budú tiež urobené opatrenia na zabezpečenie toho, aby osoby podrobené nútenej alebo povinnej práci boli oboznámené s týmito predpismi.

Článok 25

Nezákonné vymáhanie nútenej alebo povinnej práce bude podliehať trestu ako trestný čin a každý členský štát ratifikujúci tento Dohovor bude povinný presvedčiť sa, že tresty uložené zákonom sú skutočne účinné a že sú dôsledne ukladané.

Článok 26

1. Každý členský štát Medzinárodnej organizácie práce, ktorý ratifikuje tento Dohovor, sa zaväzuje, že ho bude vykonávať na územiach podrobených jeho zvrchovanosti, právomoci, ochrane, suverenite, poručenstvu alebo zákonnej moci, a to v tom rozsahu, v ktorom má právo prijímať záväzky týkajúce sa otázok vnútornej právomoci. Ak si ale praje tento členský štát použiť výhody ustanovení článku 35 ústavy Medzinárodnej organizácie práce, pripojí ku svojej ratifikácii vyhlásenie, v ktorom uvedie:
   1) územia, na ktorých hodlá vykonávať ustanovenia tohto Dohovoru bezo zmeny;
   2) územia, na ktorých hodlá vykonávať ustanovenia tohto Dohovoru so zmenami, a v čom tieto zmeny spočívajú;
   3) územia, ohľadne ktorých si vyhradzuje vlastné rozhodnutie.
2. Takéto vyhlásenie sa bude považovať za neodlučiteľnú súčasť ratifikácie a bude mať rovnaké účinky ako ratifikácia. Každý členský štát, ktorý urobí také vyhlásenie, bude sa môcť novým vyhlásením zriecť úplne alebo čiastočne výhrad obsiahnutých v jeho predchádzajúcom vyhlásení na základe uvedených odsekov 2 a 3.

Článok 27

Formálne ratifikácie tohto Dohovoru za podmienok ustanovených ústavou Medzinárodnej organizácie práce budú oznámené generálnemu riaditeľovi Medzinárodného úradu práce a ním zapísané.

Článok 28

1. Tento Dohovor zaväzuje len tie členské štáty, ktorých ratifikácia bola zapísaná na Medzinárodnom úrade práce.
2. Nadobudne účinnosť dvanásť mesiacov po tom, keď generálny riaditeľ zapíše ratifikácie dvoch členských štátov Medzinárodnej organizácie práce.
3. Pre každý ďalší členský štát nadobudne tento Dohovor účinnosť dvanásť mesiacov po dni, keď jeho ratifikácia bola zapísaná.

Článok 29

Len čo budú na Medzinárodnom úrade práce zapísané ratifikácie dvoch členských štátov Medzinárodnej organizácie práce, generálny riaditeľ Medzinárodného úradu práce upovedomí o

tejto skutočnosti všetky členské štáty Medzinárodnej organizácie práce. Upovedomí ich takisto o zápise tých ratifikácií, ktoré mu neskôr zašlú iné členské štáty organizácie.

Článok 30

1. Každý členský štát, ktorý ratifikoval tento Dohovor, môže ho vypovedať po uplynutí desiatich rokov odo dňa, keď tento Dohovor po prvý raz nadobudol účinnosť, písomným oznámením generálnemu riaditeľovi Medzinárodného úradu práce, ktorý ho zapíše. Výpoveď nadobudne účinnosť jeden rok po dni, keď bola zapísaná.
2. Každý členský štát, ktorý ratifikoval tento Dohovor a ktorý nepoužije právo ho vypovedať podľa tohto článku v priebehu roka nasledujúceho po uplynutí obdobia desiatich rokov, ako je uvedené v predchádzajúcom odseku, bude viazaný Dohovorom na ďalšie päťročné obdobie a potom ho bude môcť vypovedať vždy po uplynutí päťročného obdobia za podmienok uvedených v tomto článku.

Článok 31

Vždy, ak to bude považovať za potrebné, správna rada Medzinárodného úradu práce predloží generálnej konferencii správu o vykonávaní tohto Dohovoru a preskúma, či treba dať na program rokovania generálnej konferencie otázku jeho úplnej alebo čiastočnej revízie.

Článok 32

1. Ak prijme generálna konferencia nový dohovor revidujúci úplne alebo čiastočne tento Dohovor, ratifikácia nového revidujúceho dohovoru štátom spôsobí ipso iure okamžitú výpoveď tohto Dohovoru bez ohľadu na ustanovenia článku 30, za predpokladu, že nový revidujúci dohovor nadobudne účinnosť.
2. Od doby, keď nový revidujúci dohovor nadobudne účinnosť, tento Dohovor prestane byť členským štátom otvorený na ratifikáciu.
3. Tento Dohovor však zostane v platnosti čo do formy a obsahu pre tie členské štáty, ktoré ho ratifikovali a ktoré neratifikovali revidujúci dohovor.

Článok 33

Anglické a francúzske znenia tohto Dohovoru majú rovnakú platnosť.

*) Tu sa uverejňuje slovenský preklad.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.